

samarbejdsmeddelelsen. Retten har også undladt at anføre, at Kommissionen har tilsidesat billighedsprincippet, ligebehandlingsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, da den for det første fratog appellanterne deres mulighed for at konkurrere »på lige vilkår« med andre virksomheder med henblik på nedsættelse af bøden og for det andet fandt, at deres samarbejde ikke gav ret til en nedsættelse af bøden i henhold til samarbejdsmeddelelsen og retningslinjerne.

Endelig har appellanterne anført, at Retten har undladt at foretage en prøvelse af Kommissionens konklusioner vedrørende fastsættelsen af størrelsen af den bøde, som i sidste ende blev pålagt.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82, EFT 2003 L 1, s. 1.

Appel iværksat den 15. marts 2013 af Guido Strack til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 15. januar 2013 i sag T-392/07, Guido Strack mod Europa-Kommissionen

(Sag C-127/13 P)

(2013/C 147/24)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Guido Strack (ved Rechtsanwalt H. Tettenborn)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- 1) Ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Fjerde Afdeling) den 15. januar 2013 i sag T-392/07 i det omfang sagsøgeren ikke eller ikke fuldstændigt fik medhold i sine påstande.
- 2) Sagsøgeren gives medhold i sine påstande i sag T-392/07.
- 3) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 4) Subsidiært også ophævelse af afgørelsen truffet af præsidenten for Den Europæiske Unions Ret, i hvilken denne fordelte sag T-392/07 til Rettens fjerde Kammer.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten støtter sin appel på ni anbringender:

- 1) Manglende kompetence for dommerkollegiet og proces- og begrundelsesfejl, der har sammenhæng hermed, samt dermed tilknyttet tilsidesættelse af artikel 6, stk. 1, i EMRK, artikel 47, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder, artikel 50, afsnit 2, i EU-Domstolens statuts, og artikel 12 og artikel 13, stk. 1, i Rettens procesreglement samt af andre retsregler som følge af »omfordelingen« til en anden afdeling under den igangværende procedure.
- 2) Processuelle fejl og tilsidesættelser af forordning nr. 1049/2001 (¹), artikel 6 og 13 i EMRK og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder samt af principperne om effektiv domstolsbeskyttelse, om kontradiktion og om retten til en retfærdig rettergang, sammenholdt med begrundelsesmangler og urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, der skyldes: afvisning af at træffe afgørelse efter hasteproceduren, ulovlig begrænsning af sagsøgerens muligheder for at fremsætte sine bemærkninger og afvisning af at tillade et processkrift, hvormed det tilsigtes at berigtige retsmøderapporten, utilstrækkelig retlig prøvelse af dokumenterne og afvisning af sagsøgerens påstand om prøvelse af samtlige dokumenter i et lukket retsmøde, fordrejning af de faktiske omstændigheder, utilstrækkelig retlig efterprøvelse og tilsidesættelse af principperne om bevisbyrdefordelingen og af retten til en retfærdig rettergang vedrørende spørgsmålet om sagens fuldstændige oplysning og tallene for det antal begæringer om aktindsigt, der rent faktisk er blevet indgivet i henhold til forordning nr. 1049/2001, for lang sagsbehandlingstid og retsstridig behandling af den erstatningspåstand, som blev fremsat i denne forbindelse.
- 3) Urigtig retsanvendelse, manglende præcision og utilstrækkelig begrundelse med hensyn til formuleringen og udstrækningen af punkt 1 i domskonklusionen — og de i dommen tilgrundlæggende passager — sammenholdt med en fordrejning af de faktiske omstændigheder, bl.a. ved en fejlbedømmelse af sagsøgerens fortsatte retlige interesse.
- 4) Fordrejning af de faktiske omstændigheder, utilstrækkelig begrundelse og tilsidesættelse af fortolkningsprincipper for så vidt angår omfanget af sagsøgerens påstand om aktindsigt i dokumenterne i sag T-110/04.
- 5) Retlige fejl, fordrejning af de faktiske omstændigheder og utilstrækkelig begrundelse for så vidt angår anvendelsen og fortolkningen af artikel 4, stk. 1, litra b), og artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 1049/2001, sammenholdt med retsforskrifterne om databeskyttelse.

- 6) Retlige fejl, fordrejning af de faktiske omstændigheder og utilstrækkelig begrundelse for så vidt angår anvendelsen og fortolkningen af artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001.
- 7) Retlige fejl og utilstrækkelig begrundelse for så vidt angår afvisningen af erstatningspåstanden i stævningen, og navnlig tilsidesættelse af principperne om bevisoptagelse og om effektiv domstolsbeskyttelse.
- 8) Tilsidesættelse af princippet om ret til en effektiv domstolsbeskyttelse i forbindelse med afvisningen af en af sagsøgeren fremført påstand i præmis 90 i dommen i sag T-392/07.
- 9) Retlige fejl og utilstrækkelig begrundelse for så vidt angår afgørelsen om sagens omkostninger.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter, EUT L 145, s. 43.

Appel iværksat den 18. marts 2013 af Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, tidligere Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, og Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 22. januar 2013 i sag T-218/00, Cooperativa Mare Azzurro mod Kommissionen

(Sag C-136/13 P)

(2013/C 147/25)

Processprog: italiensk

Parter

Appellanter: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, tidligere Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, og Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl (ved advocati A. Vianello, A. Bortoluzzi og A. Veronese)

De andre parter i appelsagen: Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C. og Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 22. januar 2013 og meddelt appellanterne den 23. januar 2013 i sag

T-218/00, hvorved Retten frifandt Kommissionen i det af Cooperativa Mare Azzurro m.fl. mod Kommissionen anlagte søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2000/394/EF af 25. november 1999 om fritagelse for og nedsættelse af sociale bidrag i Venedig og Chioggia i henhold til lov nr. 30/1997 og nr. 206/1995 (EFT 2000 L 150, s. 50), ophæves eller ændres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for deres appel har appellanterne påberåbt sig retlige fejl under anvendelsen af de principper, som blev fastslået af Domstolen i dommen i sagen Comitato »Venezia vuole vivere« hvad angår dels pligten til at begrunde Kommissionens beslutninger på statsstøtteområdet, dels fordelingen af bevisbyrden for så vidt angår forudsætningerne i artikel 107, stk. 1, TEUF.

I den kendelse, der er genstand for den foreliggende appel, har Retten ikke overholdt Domstolens afgørelse i dom af 9. juni 2011 i sagen Comitato »Venezia vuole vivere«, hvori det blev fastslået, at Kommissionens beslutning »skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for, at de nationale myndigheder kan gennemføre den«. Selv om beslutningen ikke indeholdt de oplysninger, der var nødvendige for, at de nationale myndigheder kunne gennemføre den, konstaterede Retten ingen mangel i den metode, som Kommissionen vedtog til at træffe den anfægtede beslutning, hvilket udgør en retlig fejl.

På grundlag af de principper, som Domstolen fastslog i dommen i sagen Comitato »Venezia vuole vivere«, tilkommer det i forbindelse med en tilbagesøgning medlemsstaten — og ikke støttemodtageren — fra sag til sag at påvise, at forudsætningerne i artikel 107, stk. 1, TEUF foreligger. I den foreliggende sag har Kommissionen imidlertid i den anfægtede beslutning undladt at præcisere »metoden« for en sådan vurdering. Følgelig, og uden at råde over de nødvendige oplysninger for i forbindelse med tilbagesøgningen at påvise, at de indrømmede fordele for støttemodtagerne udgør statsstøtte, har Den Italienske Republik ved lov nr. 228 af 24. december 2012 (artikel 1, stk. 351 ff.) i modsætning til det i Fællesskabets retspraksis fastsatte besluttet at vende bevisbyrden.

Ifølge den italienske lovgiver tilkommer det navnlig ikke staten — men derimod enhver virksomhed, som modtager støtte tildelt i form af fritagelse for sociale bidrag — at bevise, at de pågældende fordele hverken fordrejer konkurrencen eller påvirker samhandelen inden for Fællesskabet, idet det i modsat fald antages, at den indrømmede fordel har en sådan karakter, at den fordrejer konkurrencen og påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. Alt dette er åbenlyst i strid med de principper, der er fastsat i dommen i sagen Comitato »Venezia vuole vivere«.